తీరని కోరిక

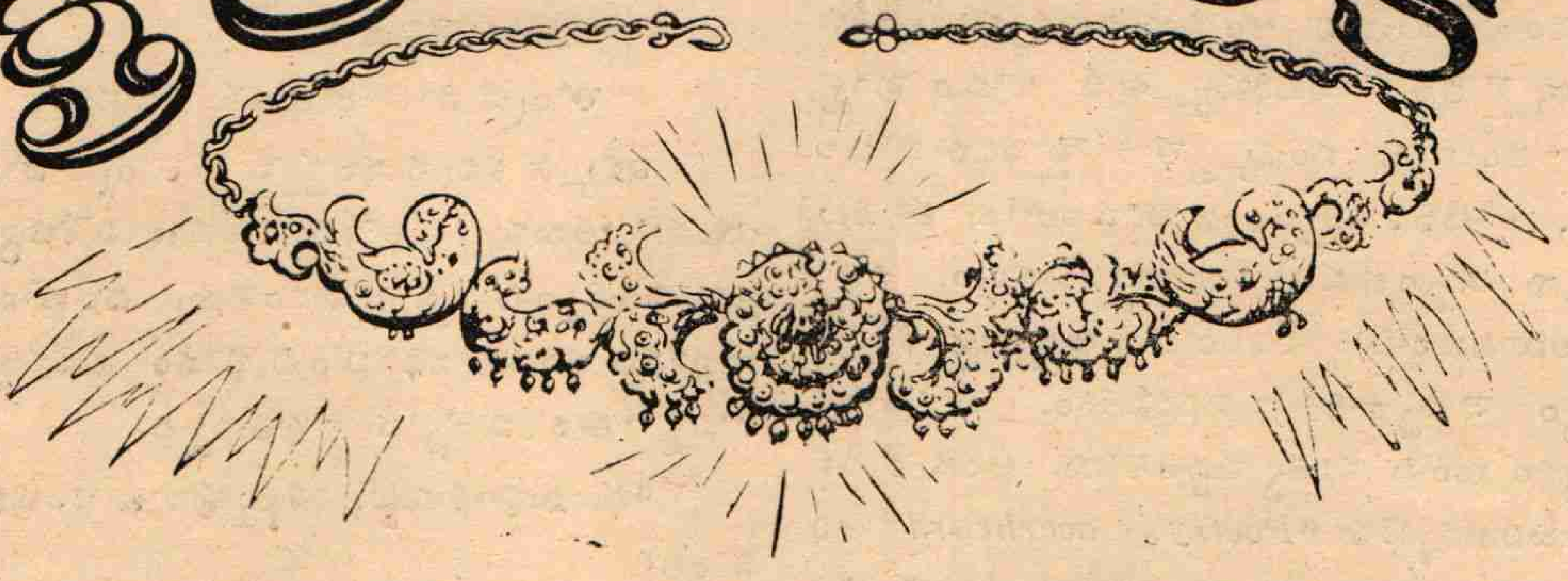

★

'హితశ్రీ'

ప్రహరీగోడ గేటుదాటి అర ఫర్లాంగు దూరం నడిచి బంగాళా మెట్లెక్కుతున్న ఉమ రమ అదృష్టాన్ని లోలోపల కనీసం నూరో సారిఅభినందించుకుంది. వొచ్చిన వ్యక్తినిచూసి సీమ కుక్క తోక ముడిచి ఇరట్లోకిదారితీస్తూ తల వెనక్కి తిప్పి బౌ బౌమంది. నేల మీదకూచుని ఆకాశం వైపుచూస్తూ పరాకు చిత్తగిస్తున్న ముసలి నౌకరు రామయ్య ఉలిక్కిపడి ఉమనిచూసి, ఊరుకో మన్నట్టుగా "మోతీ" అని చిరాగ్గా కేకేశాడు. తదు పరిసింహద్వారం కర్టెన్ తొలగించుకుని ఓ పాతికేళ్ల సుందర వదనారవిందం బయటికి తొంగిచూసింది.

"నువ్వేనా, ఉమా! ఎవరో అనుకున్నాను."

"రమాదేవిగారు బలే కుక్కని సంపాయించారే!"

"ఏం?"

"ఏంలేదులే. చాలా అందంగా ఉంది."

"ఈమధ్యే కొన్నాను. అన్నట్టు దాన్నికొన్న తరవాత నువ్వురావటం ఇదేగావును మొదలు."

"ఊఁ. మన రామయ్యేనా కొనుక్కొచ్చింది?"

"ఊఁ ఇంకెవరు?"

అప్పుడే అనుకున్నాన్లే"

రామయ్య ఆమెవైపుకొంచెం అనుమానాస్పదంగా చూశాడు.

"ఏం, అలా అంటున్నావు."

"రామయ్య సెలక్షన్ కాబట్టే అంతధైర్యంగా వెనక్కి పరిగెత్తింది." ఉమ ముసిముసిగా నవ్వుతూ అంది. రామయ్యకి కొంచెం ఉక్రోషం వొచ్చింది. ఉమ ఏదో అనటం, రామయ్యకి ఉక్రోషం రావటం, తప్పనిసరిగా కనీసం నూరోసారి అది.

"తమర్ని చూసి అదిపారిపోతోం దనుకున్నా రెట్టా?"

"అబ్బే, నే నొచ్చానని మీ అమ్మగారితో చెప్పటానికి పోతోంది."

"నిజం మాట్టాడారు. మీరు నమ్మినా, నమ్మక పోయినా నూటికి నూరుపాళ్లు అంతే." అన్నాడు రామయ్య దృఢంగా.

సరేలే రామయ్యా, నీతో నాకు పోట్లాట ఎందుకు? నీ సెలక్షన్ మంచిదే, అయితే నాకో సందేహం పట్టుకుంది."

"సరేలే, లోపలికొచ్చి కూచుందూ." అంది రమ. కాని ఉమ ఆమెమాటలు వినిపించుకోలేదు.

"ఇంట్లో ఎవరూ లేనప్పుడు ఏదొంగో వొచ్చినా, అమ్మగారికోసం పరిగెత్తుకు పోదుగదా, ఈ బొచ్చుకుక్క?"

"తమరు మరీ సిత్రంగా మాట్టాడతారే."

"మరి నేను దొంగని కానని ఈ కుక్కకెలా తెలుసు?"

"తమర్ని చూస్తే తెలీదెట్టా."

"తెలుసుద్దెట్టా?" నవ్వాపుకుంటూ అంది ఉమ.

"ధగధగా మెరిసే ఆ వజ్రాల నెక్లేసు చూసి వొచ్చిం దెవురో పసికట్టేసింది మా రాజాకుక్క."

ఉమ ఒక్కసారిగా నవ్వేసింది. రమ కూడా ఓసారి ఉమ నెక్లేసు వైపుచూసి శృతి కలిపింది.

"అయితే మీ కుక్క భలేగా బోల్తాపడ్డదిలే. ఇది ఇమిటేషన్ వజ్రాల నెక్లేస్. దొంగలూ, దొరలూ కూడా కొనగలరు." అనేసి లోపలికి వెళ్లి పోయింది ఉమ రమతోసహా.

ఆమెవైపు కొంచెం ఆశ్చర్యంగా చూసి, "బలే సరదాగా మాట్టాడుద్ది మా తల్లి." అనుకుని మళ్ళీ నేలమీద చతికిలబడి ఏవో ఆలోచనలలో పడిపోయాడు రామయ్య. అది ఇమిటేషన్ వజ్రాల నెక్లేస్ అవటం అతనికి మహాశ్చర్యంగా ఉంది. కాని మరు నిమిషంలో అతనా సంగతి పూర్తిగా మర్చిపోయి ఇతర విషయాల్ని గురించి ఆలోచించసాగాడు. రమ ఈ విషయం అంత సులభంగా మర్చిపోలేక పోయింది. ఆమె ఇమిటేషన్ వజ్రాల్ని గురించి విన్నది, కాని అవి గుర్తు తెలియకుండా అసలు వజ్రాలలా చలామణీ కాగలవని ఆమెకి అదివరదాకా తెలియదు. తెలిసిం తరవాత అది ఆమెకి చాలా తమాషాగా కనిపించింది. ఉమ నెక్లేస్ వైపు ఆమె చాలాసార్లు సంభాషణ సాగుతున్నంతవరకూ అదో రకమైన విస్మయంతో, కుతూహలంతో చూసింది.

ఉమ వెళ్లింతరవాత, ఉండబట్టలేక రామయ్యతో అంది రమ.

"చూశావా, రామయ్యా! ఉమాదేవిగారిది ఇమిటేషన్ వజ్రాల నెక్లేస్ట. తమాషాగా లేదూ?"

"తమాషా ఏముందమ్మా? ఈ రోజుల్లో అన్నీ తమాషాలే, ఏవికావు."

"చూడటానికి బాగానేఉంది. చెబితేగాని తెలీదు."

"ఔను."

"ఇహ అసలు వజ్రాలకి విలువ ఏముంటుంది?"

"అదేం మాటమ్మా?"

"తేడా తెలిస్తేనేగా విలువ?"

"ఎందుకు తెలవదు? తమలాంటోళ్లు పెట్టు కుంటే అసలు వజ్రాలు. తక్కవోళ్లు పెట్టుకుంటే నకిలివి." చాలా సూక్ష్మవిషయం అన్నట్టుగా నవ్వేశాడతను. కాసేపటిదాకా రమ మాట్లాడలేదు. తరవాత అంది.

"మరి, డబ్బున్నవాళ్ళుకూడా అవే పెట్టు కుంటే?"

రామయ్య కొంచెం చిక్కులోపడ్డవాడిలా ముఖంపెట్టి, మళ్లీ ఏదో స్ఫురించగా నవ్వేసి అన్నాడు.

"ఎందుకు పెట్టుకుంటారమ్మా డబ్బున్న మారాజులు? ఎవరో పేనాసోళ్ళుంటే ఏమోగాని..."

"ఊరికే, తమాషాకి..."

"ఎవురన్నా తమాషాకి పెట్టుకుంటారా ఏమిటమ్మా? నడమంత్రపుసిరి పట్టుకొని కర్చుపెట్టలేక దాచుకునేవాళ్ళు ఆ మాటనాలగాని బయటికి..."

రమ కాసేపు ఊరుకుని అంది.

"నాలాంటివాళ్లు పెట్టుకుంటే...?"

"తమలాంటివాళ్ళు అసలు వాటివైపే చూడరు గదమ్మా!"

రమ మళ్ళీ కాసేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండి తరవాత అంది. "మీ బాబుగార్ని తమాషా చేస్తే...?"

ఈసారి రామయ్య ఆమె ముఖంలోకి భావయుక్తంగా చూసి నవ్వుతూ అన్నాడు.

"ఈ ముసలోడ్ని ఆడించినట్టు బాబుగార్ని ఆడించగలరండమ్మా!"

"చూస్తే?"

"బాబుగారి విషయం నాకు బాగా తెలుసు. ఏమీ లాభంలే" దన్నట్టుగా తల ఆడించాడు రామయ్య.

"చూద్దాం."

"అయితే ఆ అమ్మగారింటి కెళ్లిరమ్మన్నారా"

"ఎందుకు?"

"మరి యాడనించి వొస్తది? మనం కొనం గదా!"

"ఏం?" చిన్నగా నవ్వింది రమ.

"ఏం ఆడిస్తారండమ్మా! తమరి సంగతి నాకు తెలవనట్టు మాట్లాడతారు. తరవాత పెట్టుకునే వాళ్లయితే కొంటారు గాని...సిత్రంగా మాట్లాడతారు."

"పెట్టుకుంటే గాని కొనకూడదా ఏమిటి?"

రామయ్య ఆమెవైపు అదోమాదిరిగా చూశాడు.

"ఏమైనా మనం నకిలీ వస్తువులు కొనం గదమ్మా. అవి డబ్బు లేనోళ్లు, పేనాసోళ్లు కొనుక్కునేవి. ఇయాల అమ్మగారు నన్ను ఆడిస్తున్నారు"

రమ ఈసారి గట్టిగా నవ్వింది.

"తమాషాగా అన్నానులే."

"ఆ అమ్మగారింటి కెళ్లిరానా?"

"ఇప్పుడు కాదులే. తరవాత చెబుతాను."

రామయ్య ముసిముసిగా నవ్వుకున్నాడు. రమ అతనివైపు అలాగే కాసేపు చూసి చిన్నగా నవ్వి వెళ్లిపోయింది.

* * * *

బిజినెస్ మాగ్నెట్ రామకృష్ణ సుపరిచితమైన కారు దుకాణంముందు ఆగగానే సేఠ్ రాజారాం ఉల్లాసంగా ఎదురువెళ్లి రామకృష్ణనీ, రమాదేవినీ ఆహ్వానించాడు. "డైమండ్ నెక్లేసులు చూపించండి." రామకృష్ణ ఠీవిగా జేబురుమాలులో ముఖం తుడుచుకుంటూ ఆర్డరిచ్చాడు. షో కేసుల్లోంచి కళ్లు చెదిరేట్టుగా వజ్రాలహారాలూ, ఉంగరాలూ మొదలైనవి కనిపిస్తున్నాయి. అందులో సరిగా ఉమాదేవి నెక్లెస్‌లాంటిదే ఒకటి కనిపించగా రమ దాన్ని చూపించమంది. సేఠ్ ఒక క్షణం తెల్లపోయి "అది ఇమిటేషన్ వజ్రాల నెక్లెస్ అండీ." అన్నాడు. ఆ మాట విని ఆమె రామకృష్ణవైపు చూసింది. అతని ముఖం కొంచెం చిన్నబోవటం ఆమె కనిపెట్టక పోలేదు. ఒక్క క్షణం తొట్రుపడి అతనన్నాడు.

"ఆ నమూనా చాలా బావుంది. అటువంటిదే మంచి వజ్రాల నెక్లేస్ లేదా?"

"ఎందుకు లేదు?" సేఠ్ స్వయంగా వెళ్ళి ఒక చిన్న పెట్టె తీసుకొచ్చి నెక్లేస్ చూపించాడు. రామకృష్ణ 'ప్యాస్' చేశాడు.

రమ కూడా ఒప్పుకుంది.

"పదివేలు" అన్నాడు సేఠ్.

"దానికీ, దీనికీ తేడా ఏమిటి?" రెంటినీ చూపించి అడిగింది రమ.

సేఠ్ నవ్వి "లెన్సుపెట్టి చూపిస్తాను" అన్నాడు.

రామకృష్ణ నిర్లక్ష్యంగా "మీమాట చాలదా?" అన్నాడు.

రమ నవ్వుతూ "రెండూ తీసుకుంటే!" అంది.

రామకృష్ణ ఆశ్చర్యంగా ఆమెవైపు చూసి అన్నాడు.

"అదెందుకు, నకిలీది?"

రమకి ఏమనటానికీ తోచలేదు: నవ్వింది.

"ఏం?" అన్నాడతను.

"ఊరికే అన్నాను" అందామె.

రామకృష్ణ ఊపిరి కొంచెం స్వేచ్ఛగా పీల్చాడు.

మళ్లీ రమ చిరునవ్వుతో అంది.

"డైమండ్ నెక్లెస్ కొంటే ఒక ఇమిటేషన్ డైమండ్ నెక్లెస్ ఊరికే ఇవ్వాలండి సేఠ్ గారూ"

"హ...హ...తమలాంటి వాళ్ళు అలా అంటే!"

"హి...హి..." పెద్దగా నవ్వాడు రామకృష్ణ.

"ఇస్తేమాత్రం, తమరేం చేసుకుంటారు?"

"ఏ పనిచేసే వాళ్లకో ఇవ్వొచ్చుగా" రామకృష్ణవైపు చూస్తూ అందామె.

సేఠ్ పెద్దగా నవ్వాడు.

"పనిచేసేవాళ్ళకి నెక్లేసు లెందుకండీ?"

"బాగా చెప్పారు" అన్నాడు రామకృష్ణ.

"ఊరికే ఇచ్చినా, పేరేగాని, దీని ఖరీదు కూడా దాంట్లోనే వేసుకుంటా రనుకోండి."

"ఎంతమాట!" అన్నాడు సేఠ్ సందర్భం సరిగా అర్థంకాక.

"సరే. ఇహపోదాం" అన్నాడు రామకృష్ణ.

డబ్బు ఇచ్చేసి, కారులో స్టీరింగ్ దగ్గర కూచుని పక్కన కూచున్న రమవైపు చూసి అన్నాడు రామకృష్ణ.

"హడిలి చచ్చాననుకో. ఆ నకలీది నిజంగా కొంటావేమో ననుకున్నాను"

"అంత హడలెందుకు?" రమ కొంచెం చిన్నబుచ్చుకున్నట్టుగా మూతిముడిచి అంది.

"నువ్వు హాస్యాని కన్నావని నాకేం తెలుసు?"

"నా సంగతి మీకు తెలీదూ?" వెంటనే అందామె.

"ఎందుకు తెలియదు? అవతలవాడెక్కడ మీన్ మెంటాలిటీ అనుకుంటాడో నని నా భయం. నీ హాస్యం సంగతి వాడికేం తెలుసు?"

రమ ఏమీ అనలేదు.

"అయినా నువ్వు ఆ నకిలీ దాన్ని గురించి గుచ్చి గుచ్చి అడగటం అంత బావుండలేదు రమా."

రమ ఒకసారి అతని కళ్ళలోకి చూసి హఠాత్తుగా గట్టిగా నవ్వేసి, "నిజంగా, నేనది కొంటాననే మీరనుకున్నారా ఏమిటి?" అంది. రామకృష్ణ కూడా నవ్వి "ఛ...ఛ..." అన్నాడు.

రాత్రి ఎనిమిదిగంటలవేళ విద్యుద్దీపకాంతిలో ఉమ వజ్రాలహారం పరిశీలిస్తూఉంటే, ఆమె కెదురుగా టేబిల్ ఇవతల రమకూచుని ఉమ ఇమిటేషన్ వజ్రాల నెక్లేసు వైపు తదేకంగా చూస్తోంది. ఉమ పరీక్షపూర్తిచేసి ఆ నెక్లెస్ని బల్లమీద ఉంచింది.

"ఎలా ఉంది?"

"వేరే అడగటమెందుకు? చాలా బావుంది."

"నీ నెక్లెస్కీ, దీనికీ స్థూలంగా జూస్తే భేదం ఏమీ లేదు."

"స్థూలమేమిటి, బాగా తెలిసినవాళ్ళకిగాని భేదం కనపడదు."

ఉమ తన నెక్లేసుతీసి బల్లమీద రమ నెక్లేసు కెదురుగా ఉంచి పోల్చిచూడసాగింది:

"నేను కూడా అటువంటిదే కొంటే ఎలా ఉండేది?"

"అదేమిటి? నీకేం కర్మం? కొనలేని నాలాంటి వాళ్లకేగాని నీలాంటి పిల్లజమీందారిణుల కిలాంటి వెందుకు? కొన్నా నలుగురూ నవ్వుతారు."

"భేదం కనపడనప్పుడైతే నేం?"

"బావుంది. డబ్బు ఖర్చుపెటుకుని అనుభవించటం కోసం కాదూ? మనల్ని మనం మోసగించుకుంటూ ఇతర్లని మోసగించటంలో ఆనందం ఏముంటుంది?"

రమ ఆమెవైపు కొంచెం పరీక్షగా చూసింది.

"ఏమిటి నువ్వనేది?"

ఉమ కొద్దిగా ముఖం ముకుళించుకుని అంది.

"నలుగురూ మంచివజ్రాల నెక్లెస్ అనుకోవాలనేగా ఇది పెట్టుకోటం."

ఆమె స్వరంలోని అసంతృప్తిని స్పష్టంగా గమనించింది రమ.

"అంతేనా?"

"కాక?"

రమ ఏమీ అనలేదు. ఆమె పెదవులు నవ్వటానికి ప్రయత్నించాయి.

"ఒకొక్కప్పుడు మనుషుల ఇష్టాయిష్టాలు చిత్రంగా ఉంటాయికదూ?"

రమవైపు ఓసారిచూసి "ఏం?" అంది ఉమ.

"ఏం లేదులే. చూస్తే నీకు డైమండ్ నెక్లెస్ మీద మనసు పారిందల్లే ఉంది."

"మనసుల కేం! ఇష్టంవొచ్చినట్టు పోతూనే ఉంటాయి. ధనమూలమిదం జగత్. అది లేనిదే ఏం లాభం?"

"డబ్బుంటే అన్ని కోరికలూ తీరతాయా?"

"డబ్బుతో సంబంధించినవన్నీ అని నా అభిప్రాయం."

రమ సమాధానం చెప్పకుండా తనలో తాను

నవ్వుకున్నట్టుగా పెదవులు కొద్దిగా విస్తరింపచేసింది. ఉమే అంది మళ్లీ, తన ప్రకటనకి సవరణ ప్రతిపాదిస్తూ.

"అయితే కొంతమంది డబ్బున్నా సుఖపడలేరులే."

"ఎవరిసంగతి నువ్వు మాట్లాడేది?"

"మన రాజ్యంలేదూ! గెజిటెడ్ ఆఫీసర్ భార్యకదా! పైగా ఎకరాలు అటూ, ఇటూ కూడా తెగకలిశాయా! నిన్నకాక మొన్న ఇమిటేషన్ డైమండ్ నెక్లేస్ కొంది..."

రమ ఒకక్షణం ఉమ కళ్ళలోకి చూసింది. ఆమె చూపులో విస్మయం, మరేదో భావంతో మిళితమై తాండవమాడింది.

"నీకు కూడా ఆశ్చర్యంగా ఉందా? దాన్ని పీనాసితన మనాలో, కొంచెపు మనస్తత్వ మనాలో నాకు తెలియటంలేదు."

రమ ముఖంలో కొంచెం కాంతి తగ్గింది. నెమ్మదిగా అంది. "చుట్టూఉన్న సంఘం అద్దం లాంటిది." ఉమ తన ధోరణిలో అంది. "రాజ్యానికి ఆలోచన తక్కువ. బొత్తిగా ఆలోచించదు. నలుగురిలో తిరుగుతున్నప్పుడు, తన్నిగురించి నలుగురూ ఏమనుకుంటారో దానికి అక్కర్లేదు. డబ్బు కూడ ఔడితే సరి..."

ఉమ విసుగ్గా "పోనిద్దూ" అంది. మరుక్షణంలో లైటు ఆరిపోయింది.

"ఎలెక్ట్రిసిటి ఫెయిలయింది. ఇప్పుడే వొస్తుందిలే, మామూలే." అంది రమ కంగారుపడుతున్న ఉమతో. రెండు నిమిషాలు గడిచాయి.

"దొంగలకి పగలంటే భయం, దొంగవజ్రాలకి రాత్రి అంటే భయం." ఉమనవ్వుతూ అంది. రమ యథాలాపంగా 'ఊఁ' అంది.

బయట దగ్గు వినిపించింది.

"అడుగో మీముసలి నౌకరు షికారునించి ఇంటికి చేరుకున్నాడు."

"రోజూ సాయంత్రం మోతీని బయట తిప్పమన్నానులే."

రమ జవాబు పూర్తయేలోపలేమోతీ 'కుంయి' మంటూ ఆ అస్పష్టకాంతిలో తన యజమానురాలిని గుర్తించటానికి ప్రయత్నించి, ఉమ కుర్చీలోకి ఒక్క దూకు దూకింది. ఉమ ఉలిక్కిపడి గభాలున ఆ కుక్కపిల్లని బల్లమీదికి విసిరేసింది. ఆ ఊపుతో మోతీబల్లమీది రెండు నెక్లెసులతో సహా రమ ఒళ్లోపడిపీఠం వేసుకుకూచుంది. రమ కుక్కపిల్లని నిమిరి బల్లమీద ఉంచింది. ఆమె ఒళ్లో, చీకటిలోకి కాంతిని ప్రసారంచేస్తూ, దొంగని పట్టుకోటానికి వేసిన సెర్చిలైటులాగా వెలుగుతోంది డైమండ్ నెక్లేసు. పక్కనే, రహస్యం బయటపడిన దొంగలాగావెలవెల పోతూ ఇమిటేషన్ డైమండ్ నెక్లేస్ మినుకుమినుకుమంటోంది. రమ హృదయంలో అనిర్వచనీయమైన అభిమానం—తప్పు ఒప్పుకుని అసహాయంగా దిక్కులు చూసే నేరస్థుడిని చూస్తే కలిగే జాలిలాంటిది—ఏదో కలిగింది. ఆ రెండిటివైపూ ఆమె అలాగే చూడసాగింది...

లైట్లు వెలిగాయి.

"అమ్మయ్య, ఇహ వెడతాను." ఉమ లేచి నుంచుంది. రమ ఆమెచేతికి నెక్లేసు అందించింది. నెక్లేసు అందుకుంటూన్న సమయంలో రమ చెయ్యి తగిలి, కొంచెం ఆశ్చర్యంతో అంది ఉమ.

"ఇంత వేడిగా ఉంది—జ్వరం తగిలిందా ఏమిటి?"

"ఉఁహు...ఏం లేదు." రమ నసిగింది.

"అదేమిటి, కొంచెం వొణుకుతున్నావు కూడా. డాక్టరుకి కబురుచెయ్యి."

"అబ్బ, ఏం లేదులే." కొంచెం విసుగ్గా అంది రమ. రామయ్యా, డ్రైవర్ని త్వరగా కారు తీసుకు రమ్మను. అమ్మగారు వెడుతుందిట."

ఉమ నెక్లేసు పెట్టుకుని బయలుదేరింది. అదే క్షణాన మళ్ళీ లైట్లు ఆరిపోయాయి. తన కంఠంలో కాంతివంతంగా వెలిగే నెక్లేసువైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి ఉమ వెనక్కి తిరగబోయే సమయంలో హఠాత్తుగా మళ్ళీ లైట్లు వెలిగాయి. ఆమె వెనక్కి తిరిగి చూసింది. రమ కుక్కపిల్లని 'ఫీట్సు' చేయిస్తోంది.

ఆమె ఇదేం గమనించినట్టులేదు.

"రమా, మన నెక్లేసులు సరిగా ఉన్నాయా?"

"ఎందుకుండవు, చాదస్తం. పద, పోదాం."

"మారుపడలేదుగద!"

"ఎందుకు పడతాయి? ఒకవేళ పడితేమాత్రం, ఇందులో పోయేందుకు లక్ష లేమున్నాయి?"

"అబ్బ, ఎంత నిర్లక్ష్యం? ఇదంతా నా దగ్గిరే. ఎలాగూ పోదని ధైర్యం"

"సరేలే, అడుగో డ్రైవర్ వొస్తున్నాడు, పద."

ముందుకుపోయే బదులు ఉమ వెనక్కి వొచ్చి, స్విచ్ వేసింది. లైటుఆరిపోయింది. ఉమ నవ్వి అంది. "ఇప్పుడు తెలిసిందా?" ఆమె నవ్వుతో పాటు లైటు కూడా వెలిగింది. "అసలు పొరపాటు చేశాను. కొట్టేసి ఉండాలిసింది. తెలివితక్కువదాన్ని."

"నువ్వు తెలివిగలదానివని ఎవరనుకున్నారే!" రమ ముఖంమీద కొట్టినట్టుగా ఇలా అనటం మొదటిసారి కాకపోయినా, ఈసారి నవ్వుతూ అలా అనక అతి విసుగ్గా అనటం స్పష్టంగా గమనించిన ఉమ, రమవైపు ఒక క్షణం తేరిపార చూసింది.